
LOKAKUUN VALLANKUMOUS JA KESKIKERROKSIA KOSKEVA KYSYMYS

Keskikerroksia koskeva kysymys on epäilemättä eräs työväen vallankumouksen peruskysymyksiä. Keskikerrokset, s.o. talonpoikaisto ja vähävarainen työtätekevä kaupunkilaisväki. Siihen täytyy lukea myöskin sorretut kansallisuudet, jotka yhdeksältä kymmenesosaltaan ovat keskikerroksia. Ne, kuten näette, ovat niitä samoja kerroksia, jotka taloudellisen asemansa puolesta ovat proletariaatin ja kapitalistiluokan välillä. Näiden kerrosten ominaispainon määrää kaksi seikkaa: ensinnäkin, nämä kerrokset muodostavat olemassaolevien valtioiden väestön enemmistön tai ainakin huomattavan vähemmistön; toiseksi, ne ovat niitä tärkeitä reservejä, joista kapitalistiluokka kokoaa armeijansa proletariaattia vastaan. Proletariaatti ei voi pitää valtaa käsissään ilman keskikerrosten, ennen kaikkea koko talonpoikaiston myötätuntoa ja kannatusta, erikoisesti sellaisessa maassa kuin on meidän Tasavaltojen Liittomme. Proletariaatti ei voi edes vakavasti haaveillakaan vallan ottamisesta, ellei näitä kerroksia ole ainakin neutralisoitu, elleivät nämä kerrokset ole ehtineet vielä irrottautua kapitalistiluokasta, jos niiden perusjoukko yhä vielä muodostaa pääoman armeijan.

Tästä johtuu taistelu keskikerroksista, talonpoikaistosta käytävä taistelu, joka kulkee punaisena lankana läpi koko meidän vallankumouksemme vuodesta 1905 vuoteen 1917, taistelu, jota ei olla vielä läheskään saatettu päätökseen ja jota tullaan vielä käymään tulevaisuudessakin.

Vuoden 1848 vallankumous Ranskassa kärsi tappion muun muassa sen vuoksi, että se ei löytänyt myötätuntoista vastakaikua Ranskan talonpoikaiston keskuudessa. Pariisin Kommuuni kukistui muun muassa sen vuoksi, että se kohtasi keskikerrosten, ennen kaikkea talonpoikaiston, vastarinnan. Samaa tulee sanoa vuoden 1905 Venäjän vallankumouksesta.

Pitäen lähtökohtana Euroopan vallankumousten kokemuksta eräät vulgäärit marxilaiset, joiden etunäissä oli Kautsky, tulivat sellaiseen johtopäätökseen, että keskikerrokset, ja ennen kaikkea talonpoikaisto, ovat miltei synnynnäisiä työväenvallankumouksen vihollisia, minkä vuoksi on pidettävä suuntaa pitempikäiseen kehityskauteen, jonka tuloksena proletariaatista tulee kansakunnan enemmistö, ja siten muodostuvat realiset ehdot työväenvallankumouksen voitolle. Tämän johtopäätöksen perusteella he, nämä vulgäärit marxilaiset, varoittivat proletariaattia „ennenaikaisesta“ vallankumouksesta. Tämän johtopäätöksen perusteella he luovuttivat keskikerrokset „periaatteellisista syistä“ pääoman täydelliseen määräysvaltaan. Tämän johtopäätöksen perusteella he ennustivat meille Venäjän Lokakuun vallankumouksen tuhoa vedoten siihen, että proletariaatti on Venäjällä vähemmistönä, että Venäjä on talonpoikaismaa ja että sen vuoksi voittoisa työväenvallankumous on Venäjällä mahdoton.

Kuvaavaa on, että Marx itse arvioi keskikerrokset, ja ennen kaikkea talonpoikaiston, aivan toisin. Samaan aikaan kun vulgäärit marxilaiset, viitaten talonpoikaistolle kintaalla ja luovuttaen sen pääoman täydelliseen poliittiseen määräysvaltaan, pöyhkeilivät suuriäänisesti „periaatteellisella lujuudellaan“, niin Marx, tämä kaikista marxilaisista periaatteellisin marxilainen, neuvoi itsepintaisesti kommunistien puolta olemaan kadottamatta näköpiiristään talonpoikaistoa, voittamaan sen proletariaatin puolelle ja takaamaan itselleen sen kannatuksen edessäolevassa proletaarisessa vallankumouksessa. On tunnettua, että 50-luvulla, Ranskan ja Saksan helmikuun vallankumouksen tappion jälkeen, Marx kirjoitti Engelsille ja hänen kauttaan Saksan kommunistiselle puolueelle:

„Koko juttu Saksassa tulee riippumaan siitä, onko mahdollista tukea proletaarista vallankumousta jonkinlaisella talonpoikaissodan toisella painoksella“⁷⁹.

Tämä kirjoitettiin 50-luvun Saksasta, talonpoikaismaasta, jossa proletariaatti oli pienuä vähemmistönä, jossa proletariaatti oli vähemmän järjestynyt kuin Venäjällä vuonna 1917 ja jossa talonpoikaisto oli asemansa puolesta vähemmän taipuvainen proletaarisen vallankumouksen tukemiseen kuin Venäjällä vuonna 1917.

Epäilemätöntä on, että Lokakuun vallankumous oli sellainen „talonpoikaissodan“ ja „proletaarisen vallankumouksen“ yhtymisen onnellinen tapaus, josta Marx kirjoitti kaikkia „periaatteellisia“ lörpöttelijöitä vastaan. Lokakuun vallankumous todisti, että sellainen yhdistäminen on mahdollinen ja toteutettavissa oleva. Lokakuun vallankumous todisti, että proletariaatti

voi vallata vallan ja pitää sen käsissään, jos se pystyy irrottamaan keskikerrokset, ja ennen kaikkea talonpoikaiston, kapitalistiluokasta, jos se pystyy muuttamaan nämä kerrokset pääoman reservistä proletariaatin reserviksi.

Lyhyesti sanoen: Lokakuun vallankumous, ensimmäisenä kaikista maailman vallankumouksista, nosti keskikerroksia, ja ennen kaikkea talonpoikaistoa, koskevan kysymyksen etualalle ja ratkaisi sen voittosasti II Internationalen urhojen kaikista „teorioista“ ja voivotteluista huolimatta.

Tämä oli Lokakuun vallankumouksen ensimmäinen ansio, jos tässä tapauksessa yleensä voidaan puhua ansiosta.

Mutta asia ei rajoittunut tähän. Lokakuun vallankumous meni pitemmälle pyrkien liittämään sorretut kansallisuudet proletariaatin ympärille. Edellä tuli jo mainituksi, että yhdeksältä kymmenesosaltaan nämä kerrokset ovat talonpoikia ja vähävaraista työtätekevää kaupunkilaisväkeä. Mutta se ei ole tyhjentävä selitys käsitteestä „sorrettu kansallisuus“. Sorrettuja kansallisuuksia ei sorretta tavallisesti vain talonpoikaistona ja työtätekevänä kaupunkilaisväkenä, vaan myöskin kansallisuuksina, s.o. määrätyn kansallisuuden työtätekevinä, vainotaan niiden kieltä, kulttuuria, elämää, tapoja ja tottumuksia. Kaksinkertainen sortopuristus ei voi olla vallankumouksellistamatta sorrettujen kansallisuuksien työtätekeviä joukkoja, ei voi olla sysäämättä niitä taisteluun sorron perusvoimaa vastaan — taisteluun pääomaa vastaan. Tämä seikka oli sinä perustana, jonka pohjalla proletariaatin onnistui toteuttaa „proletaarisen vallankumouksen“ yhdistäminen ei

vain „talonpoikaissodan“ kanssa, vaan myöskin „kansallisuuksien sodan“ kanssa. Tämä kaikki ei voinut olla laajentamatta proletaarisen vallankumouksen toimikenttää kauaksi Venäjän rajojen ulkopuolelle, ei voinut olla saattamatta pääoman syvimpiä reservejä uhan alaiseksi. Kun määrätyn hallitsevan kansallisuuden keskikerroksista käytävä taistelu on taistelua pääoman lähimmistä reserveistä, niin sorrettujen kansallisuuksien vapautuksen puolesta käyty taistelu ei voinut olla muuttumatta pääoman erinäisten, kaikkein syvimpien reservien voittamisesta käydyksi taisteluksi, taisteluksi siirtomaa- ja vajaa-oikeudellisten kansojen vapauttamiseksi pääoman sorrosta. Tämä viimeksimainittu taistelu ei ole likimainkaan vielä päätynyt, — enemmänkin, se ei ole vielä ehtinyt antaa edes ensimmäisiä ratkaisevia saavutuksia. Mutta se, tämä taistelu syvistä reserveistä, on alkanut Lokakuun vallankumouksen ansiosta ja se tulee epäilemättä laajenemaan askel askeleelta imperialismin kehityksen mukaan, meidän Tasavaltojen Liittomme mahdin kasvun mukaan, Lännen proletaarisen vallankumouksen kehityksen mukaan.

Lyhyesti sanoen: Lokakuun vallankumous pani käytännössä alulle proletariaatin taistelun pääoman syvistä reserveistä, joita ovat sorrettujen ja vajaa-oikeudellisten maiden kansanjoukot, se nosti ensimmäisenä taistelulipun näiden reservien puolelleenvoittamiseksi, — siinä on sen toinen ansio.

Talonpoikaiston puolellemme voittaminen on meillä tapahtunut sosialismin lipun alla. Talonpoikaisto, joka sai maan proletariaatilta, voitti tilanherrat proletariaatin avulla ja nousi valtaan proletariaatin johdolla, ei

voinut olla tuntematta, ei voinut olla ymmärtämättä, että sen vapautusprosessi on tapahtunut ja tulee edelleenkin tapahtumaan proletariaatin lipun alla, sen punaisen lipun alla. Tämä seikka ei voinut olla muuttamatta sosialismin lippua, joka aikaisemmin oli ollut talonpoikaistolle pelättimenä, lipuksi, joka vetää puoleensa sen huomion ja helpottaa sen vapautumista pimeydestä, kurjuudesta ja sorrosta.

Samaa täytyy sanoa, ja vieläkin suuremmalla syyllä, sorretuista kansallisuuksista. Kansallisuuksien vapautustaistelun tunnus, joka on vahvistettu sellaisilla tosiasioilla kuin Suomen vapauttaminen, sotajoukkojen tuominen pois Persiasta ja Kiinasta, Tasavaltojen Liiton muodostaminen, julkinen moraalinen tuki Turkin, Kiinan, Hindustanin ja Egyptin kansoille, — tämä tunnus kajahti ensimmäiseksi niiden ihmisten huuilta, jotka voittivat Lokakuun vallankumouksessa. Ei voida sanoa sattumaksi sitä tosiasiaa, että Venäjä, joka oli aikaisemmin ollut sorrettujen kansallisuuksien silmissä sorron lippuna, on nyt, kun siitä on tullut sosialistinen, muuttunut vapautuksen lipuksi. Ei ole sattuma myöskään se, että Lokakuun vallankumouksen johtajan toveri Leninin nimi on nykyään siirto- ja vajaa-oikeudellisten maiden poljettujen ja ahdistettujen talonpoikain sekä vallankumouksellisen sivistyneistön huuililla kaikkein rakastetuin nimi. Kun Rooman valtavan laajan maailmanvallan sorrettujen ja poljettujen orjien keskuudessa pidettiin ennen viimeisenä pelastuksena kristinuskoa, niin nyt asiat kehittyivät siten, että sosialismi voi olla (ja alkaa jo olla!) vapautuksen lippuna imperialismin valtavan laajojen siirtomaavaltioiden monimiljoonaisille jou-

koille. Tuskin voidaan epäillä sitä, etteikö tämä seikka olisi helpottanut huomattavasti taistelun käymistä sosialisminvastaisia ennakkoluuloja vastaan ja avannut sosialismin aatteille tien sorrettujen maiden kaukaisimpiinkin kolkkiin. Kun sosialistin oli aikaisemmin vaikea esiintyä avoimesti sorrettujen tai sortavien maiden ei-proletaaristen, keskikerrosten keskuudessa, niin nyt hän voi esiintyä näiden kerrosten keskuudessa avoimesti propagoiden sosialismin aatteita ja luottaa siihen, että häntä kuunnellaan ja ehkä otetaan kuultu varteen, sillä hänellä on käytettävissään sellainen painava todiste kuin Lokakuun vallankumous. Tämä on myös Lokakuun vallankumouksen tulos.

Lyhyesti sanoen: Lokakuun vallankumous raivasi sosialismin aatteille tien kaikkien kansallisuuksien ja heimojen keskikerrosten, ei-proletaaristen, talonpoikaisten kerrosten keskuuteen, se teki sosialismin lipun niille kaikille suosituksi lipuksi. Siinä on Lokakuun vallankumouksen kolmas ansio.

„Pravda“ № 263.

marraskuun 7 p:nä 1923

Allekirjoitus: J. Stalin